

húztak / egyeseket szerencsétlen sorainkból. De ezt már megértettük: Maniu hive volt a belügyminiszter, / aki kezében tartotta gyeplőjét a mindannyiunk / sorsát intéző belügyek régi szerveinek” — írta Száműzetéseim című verseskötetének 1978-ban közreadott Előversében.

Szabadulását követően nem állt félre sértettként, hanem a Lehetőség harcosaként, publicistaként a Magyar Népi Szövetség szolgálatosaként tette a dolgát. Tekintélyére és személyiségére a népek és a nemzetek közötti közeledésének folyamatában úgy is szükség mutatkozott, hogy előbb pártfeladattal, majd Petru Groza kormányküldöttségének tagjaként Magyarországra látogatott. Aztán harcostársait meghurcolták, s ő, a közéleti ember újabb száműzetésnek tudhatta, hogy nem volt rá szükség. Csöndes munkálkodással az Irodalmi Kiadó szerkesztőjeként végezte feladatát. Majd, immár nyugdíjba térve újra megkívánta az írást és az Idő által is ráért feladat elvégzésébe kezdett. A Glutinului utcából naponta lesétált az Egyetemi Könyvtárba, újraolvasta a kolozsvári újságokat, a Brassói Lapok szép korszakának példányait s írta köré és hozzá a maga életét. Virág alatt iszap fölött — így szólt az első kötet, majd nem sokkal utána következett a borúsabb életfejezet a Fogy a virág gyűl az iszap. Mindig szívesen fogadta a látogatókat, elsősorban egy pohár pálinkával koccintva asztal mellett, később már szíve zavarától gyöngülten ágyon, háziköntösben idézte a régi időköt. Könnyét törölte, ha íróasztalára tekintett, ahol a cigarettakosár állott, amelyet a Lélekindulás nyomdai gondozásáért a következő vésettél ajándékozott neki kenyerespajtása: „Kacsó Sándor székyei testvéremnek Tamási Áron 1925”.

Testvérek voltak ők. Tompa László képét őreá értve is, testvérek, úgy hogy Kacsó Sándor se hagyta magát. Az időnek semmiféle elgyöngítő pillanatában sem.

„A halált el nem kerülhetjük. De amíg élünk, addig legalább ne szenvedjünk többet a kelleténél.” — mondotta, amikor szülőfalujába Miházára hazalátogatváb apját a betegségnek megadva találta. Kacsó Sándor egész életében azon volt, hogy bajlátott szülőföldje és sorsosai ne szenvedjenek többet a kelleténél.

Életnek, felemelőnek soha kevesebbet.

ABLONCZY LÁSZLÓ

Szerkesztői asztal

Hazánk felszabadulásának 39. évfordulóján osztották ki a művészeti és irodalmi díjakat. Állandó szerzőink közül idén *Alföldy Jenő, Bari Károly, Kiss Ferenc, Kovács István, Marsall László és Tamás Menyhért* részesült József Attila-díjban. Dolgozótársainknak őszinte örömmel gratulálunk, további munkájukhoz jó egészséget és újabb sikereket kívánunk!

*

Tiszatáj-estet rendezett március 21-én a Békés megyei Művelődési Központ és a TIT megyei szervezete Békéscsabán. Bevezetőt mondott Krupa András. Szerkesztőségünket Vörös László főszerkesztő, Annus József főszerkesztő-helyettes és Tóth Béla író, rovatvezető képviselte. Lapunkban megje-

lent írásokból olvasott föl Pálffy Margit és Józsa Mihály, a Jókai Színház fiatal művésze.

*

Tiszakécskén, a községi könyvtárban március 29-én Vörös László és Annus József találkozott folyóiratunk olvasóival.

*

Csuka Zoltán költő, műfordító, a jogszláv irodalom fáradhatatlan magyarországi népszerűsítője, az érldigeti József Könyvtár alapítója 83 éves korában elhunyt. Emlékét, példáját nem feledhetjük!